

Veľká noc, ktorú majú učenici pripraviť, je už pripravená v Ježišom srdci. On všetko premyslel, zariadil, rozhodol. Napriek tomu žiada svojich priateľov, aby urobili svoju časť. To nás učí niečomu podstatnému pre náš duchovný život: milosť nepopiera našu slobodu, ale ju prebúdzá. Boží dar neruší našu zodpovednosť, ale ju robí plodnou. Aj dnes, rovnako ako vtedy, je potrebné pripraviť večeru. Nejde len o liturgiu, ale o našu ochotu vstúpiť do gesta, ktoré nás presahuje. Eucharistia sa neslávi len na oltári, ale aj v každodennosti, kde možno všetko žiť ako obeť a vzdávanie vďaky.

Pripraviť sa na túto eucharistiu neznamená robiť viac, ale urobiť priestor. Znamená to odstrániť prebytočné, znížiť nároky, prestať pestovať nereálne očakávania. Príliš často si totiž mylíme prípravu s ilúziami. Ilúzie nás rozptyľujú, prípravy nás vedú. Ilúzie očakávajú výsledok, prípravy umožňujú stretnutie.

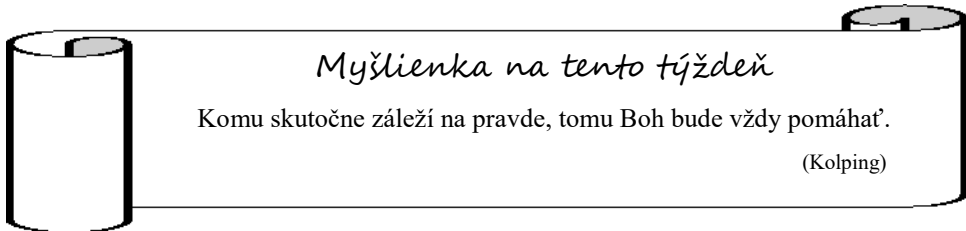
Skutočná láska, pripomína nám evanjelium, sa dáva ešte skôr, ako je opätovaná. Je to dar, ktorý predchádza. Nezakladá sa na tom, čo dostáva, ale na túžbe niečo darovať. To je to, čo Ježiš prežil so svojimi: kým oni ešte nechápali, kým ho jeden zradil a druhý zaprel, on už pripravoval večeru spoločenstva pre všetkých.

Drahí bratia a sestry, aj my sme pozvaní „pripraviť Pánovu Veľkú noc“. Nielen tú liturgickú, ale aj tú vo vlastnom živote. Každý prejav ochoty, každý nezištný skutok, každé odpustenie ponúknuté vopred, každá trpezlivo prijatá námaha je spôsob, ako pripraviť miesto, kde môže prebývať Boh.

Môžeme si položiť nasledovné otázky: Ktoré priestory môjho života potrebujem upratať, aby boli pripravené prijať Pána? Čo dnes pre mňa znamená „pripraviť“? Možno sa vzdať jednej požiadavky, prestať čakať, že sa zmení ten druhý, urobiť prvý krok. Možno viac počúvať, menej konať alebo sa naučiť dôverovať tomu, čo už bolo pripravené.

Ak prijmem pozvanie pripraviť priestor pre spoločenstvo s Bohom a medzi nami, objavíme, že sme obklopení znakmi, stretnutiami a slovami, ktoré nás smerujú k tej veľkej sále, priestrannej a už pripravej, v ktorej sa ustavične slávi tajomstvo nekonečnej lásky, ktorá nás nesie a vždy predchádza.

Nech nám Pán dá milosť byť pokornými pripravovateľmi jeho prítomnosti. A nech v tejto každodennej dispozícii rastie aj v nás dôvera, ktorá nám umožní čeliť všetkému s oslobodeným srdcom. Pretože tam, kde bola láska pripravená, tam môže život skutočne rozkvitnúť.

Myšlienka na tento týždeň

Komu skutočne záleží na pravde, tomu Boh bude vždy pomáhať.

(Kolping)

Farský list, katolícky informačný bulletin vydávaný pre vnútornú potrebu Rímskokatolíckej farnosti Najsvätejšej Trojice, Udavské (udavske@abuke.sk).
Vydávaný bez jazykovej úpravy.

Číslo účtu Udavské: SK61 0900 0000 0000 8690 9062; Veľopolie: SK79 0900 0000 0004 6174 6905

Farský list

farnosti Najsvätejšej Trojice v Udavskom

17. august 2025

*Kde prebýva láska, tam je už všetko pripravené
Katechéza Svätého Oca Leva XIV.*

V ďalšej katechéze Jubilejného cyklu Svätý Otec uvažuje nad symbolickým významom prípravy veľkonočnej večere. Ukazuje, že láska nie je náhoda, ale vedomá voľba, ktorá si vyžaduje čas, ochotu a pripravenosť. Pápež pripomenul, že tak ako Ježiš všetko slobodne a starostlivo pripravil, aj my máme pripraviť priestor v srdci, v živote, v každodennosti pre Božiu prítomnosť a spoločenstvo.

V prvý deň sviatkov nekvasených chlebov, keď sa zabíjala veľkonočná obeť, povedali Ježišovi jeho učenici: „Kde chceš, aby sme ti išli pripraviť veľkonočnú večeru?“ Nato poslal dvoch svojich učeníkov a povedal im: „Chodte do mesta a stretne vás človek, ktorý bude niesť krčah vody. Chodte za ním a kam vojde, povedzte pánovi domu: „Učiteľ odkazuje: Kde je moja izba, v ktorej by som mohol jesť veľkonočného baránka so svojimi učeníkmi?“ On vám ukáže na poschodí veľkú prestretú miestnosť; tam nám pripravte.“ Učeníci odišli, prišli do mesta a našli všetko tak, ako im povedal, a pripravili veľkonočnú večeru. Mk 14, 12 – 16

Drahí bratia a sestry, pokračujeme na našej jubilejnej ceste objavovania Kristovej tváre, v ktorej naša nádej nadobúda podobu a pevnosť. Dnes začíname uvažovať nad tajomstvom Ježišovho utrpenia, smrti a zmŕtvychvstania. Začnime meditáciou nad slovom, ktoré sa môže zdať jednoduché, no ukrýva vzácne tajomstvo kresťanského života: pripraviť.

V Markovom evanjeliu čítame, že „v prvý deň nekvasených chlebov, keď sa obetúvala veľkonočná obeť, spýtali sa učenici Ježiša: „Kde chceš, aby sme ti išli pripraviť veľkonočnú večeru?“. Je to praktická otázka, no zároveň plná očakávania. Učeníci tušia, že sa chystá niečo dôležité, hoci nepoznajú podrobnosti. Ježišova odpoveď znie takmer ako hádanka: „Chodte do mesta a stretne vás človek, ktorý nesie krčah vody.“ Detaily nadobúdajú symbolický význam: muž nesúci krčah – v tej dobe zvyčajne ženský úkon –, pripravená horná sála, neznámy pán domu. Akoby bolo všetko už vopred zariadené. A v skutočnosti to tak aj je. Toto evanjeliové rozprávania odhaľuje, že láska nie je dielom náhody, ale vedomou voľbou. Nie je to len spontánna reakcia, ale rozhodnutie, ktoré si vyžaduje prípravu. Ježiš nečelí svojmu utrpeniu z nutnosti, ale z vernosti. Prijal túto cestu slobodne a starostlivo. A to nás utešuje: vedieť, že dar jeho života vychádza z hlbkej vôle, a nie z náhleho impulzu.

Tá „už pripravená horná sála“ nám hovorí, že Boh nás vždy predchádza. Ešte skôr, než si uvedomíme, že potrebujeme prijatie, Pán nám už pripravil priestor, kde môžeme nájsť seba samých a cítiť sa ako jeho priatelia. Týmto miestom je v konečnom dôsledku naše srdce – „miestnosť“, ktorá sa môže javiť prázdna, no čaká len na to, aby bola rozpoznaná, naplnená a opatrujúco prijatá.

*Program sv. omši
18. – 24. august 2025*

	<i>Udavské</i>	<i>Veľopolie</i>
<i>Pondelok</i> Pondelok 20. týždňa v Cezročnom období		18.30 + Jozef Hlubík
<i>Utorok</i> Utorok 20. týždňa v Cezročnom období	18.30 + Anna Pišková - 1. výročie	
<i>Streda</i> Sv. Bernarda, opáta a učiteľa Cirkvi (<i>spomienka</i>)		
<i>Štvrtok</i> Sv. Pia X., pápeža (<i>spomienka</i>)	18.30 Za ZBP Darina a Miron	
<i>Piatok</i> Preblahoslavennej Panny Márie Kráľovnej (<i>spomienka</i>)	18.30 Za ZBP Karol Holomek	
<i>Sobota</i> Sobota 20. týždňa v Cezročnom období	15.00 Sobášna sv. omša	
<i>Nedeľa</i> 21. nedeľa v Cezročnom období	9.45 Za farnosť	8.30 Za ZBP Jozef a Valéria Derďák

Stretnutie birmovancov

Stretnutie birmovancov v tomto týždni: Udavské vo štvrtok a Veľopolie v pondelok.

Udavské – upratovanie kostola

Upratovanie kostola v sobotu o 9.00: Marianna Uhľarová a Hyacinta Balleková.

Veľopolie – upratovanie kostola

Upratovanie kostola: rodina Harvilíková a rodina Kramová.

Služba lektorov (18. – 24. august)

Udavské

Utorok - Katarína Korpašová

Štvrtok - Monika Futejová

Piatok - Bernard Behún

Nedeľa - Mária Feriková a Darina Šteňková

Veľopolie

Pondelok - Laura Marková

Nedeľa - Kristína Trešňáková a Klára Trešňáková

Anjel Pána s Levom XIV.: Mária je žiarivá ikona nádeje pre putujúcu Cirkev

Drahí bratia a sestry, požehnaný sviatok! Otcovia Druhého vatikánskeho koncilu nám zanechali nádherný text o Panne Márii, ktorý si dnes rád s vami znovu prečítam, keď slávime sviatok Nanebovzatia do slávy neba. Na konci dokumentu o Cirkvi koncil hovorí takto: „Matka Ježiša, tak ako je už v nebi oslávená na tele i na duši, je obrazom a začiatkom Cirkvi, ktorá má mať svoje zavŕšenie v budúcom veku. Podobne na zemi žiari teraz putujúcemu Božiemu ľudu ako znak istej nádeje a útechy, kým nepríde deň Pánov“.

Panna Mária, ktorú vzkriesený Kristus vzal s telom a dušou k sebe do slávy, žiari ako ikona nádeje pre svoje deti putujúce dejinami. Ako si nespomenúť na verše Danteho v poslednom speve Raja? V modlitbe vložennej do úst svätému Bernardovi, ktorá sa začína slovami: „Panna Matka, dcéra svojho Syna“, básnik chváli Panu Máriu, lebo tu dolu, medzi nami smrteľníkmi, je „živým prameňom nádeje“, teda prameňom živej, hojnej nádeje.

Sestry a bratia, táto pravda našej viery je úplne v súlade s témou jubilea, ktoré práve prežívame: „Pútnici nádeje“. Pútnik potrebuje cieľ, ktorý by nasmeroval jeho cestu: cieľ krásny, prítiažlivý, ktorý by mu ukazoval smer, povzbudil ho, keď je unavený, a stále v jeho srdci oživoval túžbu a nádej. Na ceste života je týmto cieľom Boh, nekonečná a večná Láska, plnosť života, pokoja, radosti a každého dobra. Ľudské srdce je priťahované takouto krásou a nie je šťastné, kým ju nenájde, a skutočne riskuje, že ju nenájde, ak sa stratí uprostred „temného lesa“ zla a hriechu.

A tu je milosť: Boh vyšiel v ústrety nám, prijal naše telo, z hlíny stvorené, a vzal ho so sebou – symbolicky hovoríme „do neba“, teda k Bohu. To je tajomstvo Ježiša Krista, ktorý sa pre našu spásu stal človekom, zomrel a vstal z mŕtvych, a neoddeliteľne od neho je aj tajomstvo Panny Márie, ženy, z ktorej si Boží Syn vzal telo, to zjavuje tajomstvo Cirkvi, mystického tela Kristovho. Je to jediné tajomstvo lásky, a teda aj slobody. Ako Ježiš povedal „áno“, tak aj Mária povedala „áno“, uverila Pánovmu slovu. Celý jej život bol púťou nádeje spolu s jej Synom, Božím Synom, púťou, ktorá ju cez Kríž a Zmŕtvychvstanie priviedla domov, do Božieho náručia.

Preto, kým sme na ceste, ako jednotlivci, ako rodina, ako spoločenstvo, najmä keď sa objavia mraky a cesta sa stáva neistou a ťažkou, zdvihnime pohľad, pozrime na ňu, našu Matku, a znovu nájdeme nádej, ktorá nesklame.